

Stephen King: A mumus

- Azért jöttem magához, hogy beszélhessek végre - mondta a páciens dr. Harper díványán. Lester Billings a Connecticut állambeli Waterburyből származott, egy New York-i iparvállalat alkalmazásában állt, huszonnyolc éves volt, és három gyermek apja. A gyermekei mind meghaltak. Ennyit jegyzett Vickers nővér a kórtörténetbe.

- Paphoz nem mehetek, mert nem vagyok katolikus, ügyvédhez sem fordulhatok, mert nem csináltam olyasmit, ami ügyvédre tartozna. Csak éppen megöltem mind a három gyerekemet. Egyenként. Mindhármát.

Dr. Harper bekapcsolta a magnót.

Billings deszkamereven feküdt a díványon, pillanatra sem engedte el magát. Lábfeje derékszögben mutatott fölfelé. A kényszerű megaláztatást tűrő férfiú szobra volt. Kezét összekulcsolta a mellén, mintha a ravatalon feküdne, arca szándékolatlan kifejezéstelen. Tekintete nem mozdult az egyszínű fehérre meszelt mennyezetről, talán emlékeinek epizódjai rajzolódtak ki ott...

- Úgy érti, valóban megölte őket, vagy...

- Dehogy - legyintett a beteg türelmetlenül. - De én vagyok a felelős. Denny 1967-ben halt meg, Shirl 1971-ben, Andy meg az idén. Erről akarok beszélni. Dr. Harper nem válaszolt., Öregnek, elnyűttnek találta Billingset. Gyérült a haja, arca sárgás volt, szeme a whisky gyakori élvezetéről árulkodott.

- Megölték őket, érti? Csak senki nem hiszi el! Ha bárki hinne nekem, mindjárt más volna!

- Miért?

- Mert... - Billings elnémult és hirtelen könyékre emelkedett fektéből. A szoba túlsó felébe bámult. - Mi az ott? - kérdezte nyersen, szeme fekete résnyire szűkült.

- Micsoda?

- Az az ajtó!

- A szekrény - válaszolta dr. Harper -, ahová a kabátomat és a sárcipőmet teszem.

- Nyissa ki! Látni akarom!

Dr. Harper szó nélkül fölkelt, és kinyitotta az ajtót. Belül barnás esőkabát lógott, meg néhány üres vállfa. Alattuk egy pár fényes kalucsni. Az egyik cipőből kiállt egy New York Times. Ennyi volt az egész.

- Rendben? - kérdezte dr. Harper.

- Rendben - felelte Billings, és visszaereszkedett.

- Azt mondta - kezdte dr. Harper, visszaülve a székre -, hogy ha magára bizonyítanak a gyermekei megölését, megszűnnének a problémái. Miért?

- Mert lecsuknának - vágta rá Billings. - Életfogytot kapnék. És a börtöncellában nincsenek sötét zugok. Teljesen átlátható. - A semmibe mosolygott.

- Hogyan haltak meg a gyerekei?

- Ne próbálja kihúzni belőlem!

Billings váratlanul megfordult, és dühödten meredt dr. Harperra.

- Ne izguljon, majd elmondom. Én nem vagyok dilis, mint a maga betegei, akik itt teszik az eszüket, hogy "Én vagyok Napóleon", meg "Azért szoktam rá a heroinra, mert anyuci nem törődött velem"! Látom, hogy úgyse hisz nekem. De nem izgat Nem számít. Már az is elég, ha elmondom.

- Kérem. - Dr. Harper előkotorta a pipáját.

- 1965-ben vettem el Ritát. Huszonegy éves voltam, ő meg tizennyolc, és terhes volt. Dennyvel. - Ajka félelmetes vigyorba torzult, de szempillantás alatt elsimult. - Ott kellett hagynom a főiskolát, hogy valami állást kerítsek, de nem bántam. Imádtam mind a kettőjüket. Nagyon boldogok voltunk.

Denny születése után Rita újból hamar teherbe esett. Shirl '66 decemberében lett meg, aztán Andy '69 nyarán. Denny akkor már nem élt. Andy tulajdonképpen csak úgy becsúszott, legalábbis Rita azt mondta. Néha mondogatta, hogy nem használ fogamzásgátlót. De szerintem nem volt az véletlen. A gyerek lekötötte az embert, a nők meg pontosan ezt szeretik, főleg, ha az ember okosabb náluk. Maga szerint nem így van?

Harper csak hümmögött.

- Persze ez se számít. Így is, úgy is szerettem! - csattant fel újból Billings. Mintha egyenesen a felesége bosszantására szeretne volna a gyerekeit.

- És ki ölte meg a gyerekeket?

- A mumus - válaszolta Lester Billings habozás nélkül. - A mumus ölte meg őket, aki a szekrényben rejtőzött. - Megfordult, és elvigyorodott. Most megint azt hiszi, hogy dilis vagyok. Rá van írva az arcára. Azt képzelem, érdekel? Csak e1 akarom mondani az egészet, aztán eltűnök.

- Hallgatom - mondta dr. Harper.

- Akkor kezdődött, amikor Denny már majdnem két éves volt, Shirl meg még csecsemő. Denny lefekvés után bögni kezdett. A saját szobájában aludt, a kislány meg a mi szobánkban, egy bölcsőben. Eleinte azt hittem, azért sír, mert nem viheti már az ágyba a cumisüvegét. Rita mondta. ne csináljuk ügyet belőle, adjuk neki oda és kész, majd leszokik róla magától. Na de ebből származik a baj. Az ember mindent megenged a kölyköknek, elkényeztetni őket, aztán rossz útra tévednek! Felcsinálnak egy kislányt, majd narkósok lesznek. Vagy striciskednek. El tudja képzelni, hogy egy szép nap arra ébred, hogy a sráca, a tulajdon fia, strici?!

Egy darabig így ment ez; úgyhogy esténként nekem kellett ágyba dugni. Ha nem hagyta abba a bögést, hát elvertem a fenekét. Rita meg kitalálta, hogy a gyerek egyre azt hajtogatja: lámpa. Én nem is tudom. Ilyen kis kölyköknél nem nagyon lehet tudni, mit mondanak. Csak az anyjuk érti....

Rita be akart tenni a szobába valami kis éjjeli lámpát, tudja, olyan konnektorba dugható jelzőfényt, Miki egérrel, Foxi Maxival vagy mi a fenével rajta. Én meg nem engedtem. Ha a srác kicsi korában nem tanulja meg elviselni a sötétet, később se szokik hozzá...

Szóval, a Shirl születése utáni nyáron halt meg. Aznap este én tettem le. Egyből bögni kezdett, de akkor megértettem a szavát. "Mumus - bögte -, papa, ott a mumus" - és a szekrényre mutogatott. Leoltottam a villanyt, átmentem a mi szobánkba, és megkérdeztem Ritát, mi a fenének tanít a gyerekek ilyen szavakat. Viszketett is alaposan a tenyerem, de végül nem bántottam. Azt mondta, sose tanított neki effélét. Erre ráfogtam, hogy hazudik, mintha könyvből olvasná.

Tudja, szörnyű nyaram volt. Csak egy raktárban sikerült valami melót szereznem, pepsi-colás teherautókra rakodtunk, állandóan hulla voltam. Persze Shirl is minden áldott éjjel fölébredt és ordított, Rita meg fölkelte hozzá, és fölvette, ringatta. Én mondom magának, néha úgy éreztem, kívágom

mindkettőt, hogy a lábuk nem éri a földet. Hát istenem, néha bedilizik a kölyköktől az ember, és olyankor legszívesebben kitekerné a nyakukat.

Na, a srác is menetrendszerűen fölvert hajnali háromkor a bőgésével. Kitámolyogtam a fürdőszobába úgy félálomban, Rita szólt, hogy nézzem már meg Dennyt. Azt feleltem, nézze ő, és visszakúsztam az ágyba. Már majdnem elaludtam, amikor egyszer csak hallom, hogy sikoltozni kezd.

Erre persze fölkeltem. A gyerek a hátán feküdt, holtan. Fehér volt, mint a mész, kivéve, ahol a vér... összegyűlt a testében. A combja tövében, a nyakán, a se... fenekén. A szeme tágra nyílván. Az volt a legszörnyűbb, tudja? Ahogy olyan üvegesen nézett, mint a kandallók fölé rakott kitömött szarvas... vagy mint a halott vietnami gyerekek, ahogy a képeken láttam. De egy amerikai kissrác? A hátán feküdt; rajta a pelenka meg a gumibugyi, mert néhány hét óta megint bepisílt... Szörnyű. ...hogyan imádtam azt a gyereket!

Billings lassan megcsóválta a fejét, arcán ismét megjelent a félelmetes gumimosoly.

- Rita sikoltózott, ahogy a torkán kifért. A karjába akarta venni Dennyt, de nem hagytam, mert a zsaruk nem szeretik, ha az ember a holttesthez nyúl...

- És akkor már tudta, hogy a mumus volt az? - kérdezte Harper halkán.

- Dehogya, akkor még nem. Csak észrevettem valamit, persze akkor eszembe se jutott, hogy fontos lehet, de az agyam elraktározta.

- Mit?

- A szekrényajtó nyitva volt. Éppen csak egy kicsit. Résnyire. Csakhogy én tisztán emlékszem, hogy bezártam, érti? A nejlonszákókat tartjuk ott, amikben a holmit a tisztítóba visszük. Ha egy ilyen a gyerek kezébe kerül játék közben, akkor annyi. Fejére húzza, és megfullad.

- Persze. És mi történt aztán?

- Hát, eltemettük - vont vállat Billings. Sötét tekintettel meredt a kezére, amely három apró koporsóra szórta a göröngyöt.

- Halottkémi tárgyalás volt?

- De volt ám! - Billings szeme rosszindulatúan villant. - Valami isten tudja honnan szalajtott seggfej szakértővel, aki egy sztetoszkóppal, egy zacskó mentolos cukorral meg a lódkor diplomájával volt felszerelve! És aszongya, csecsemőhalál! A kölyök meg majdnem hároméves volt! Hallott már ekkora emeletes baromságot?!

- Csecsemőhalálnak rendszerint az első életévben bekövetkező exitust nevezik - magyarázta. Harper higgadtan -, de jobb híján a diagnózis egytől az ötéves gyermekek halotti bizonyítványában is alkalmazható...

- Lószart! - fortyant föl Billings.

Harper ismét pipára gyújtott.

Egy hónappal a temetés után Shirlt átköltöztettük Denny szobájába. Rita persze foggal-körömmel harcolt ellene, de enyém lett az utolsó szó. Nem mintha nekem jólesett volna. Istenkém, hát hogyan szeretettünk volna egy szobában aludni vele, de csak nem tarthatom örökösen szemmel! Az tönkreteszi a gyereket. Amikor én kiskölyök voltam, anyám gyakran vitt a tengerpartra, aztán rekedtre ordította a torkát: "Ne ússz olyan messzire!", "Oda ne menj!", "Ott örvény van!" "Még csak egy órája ettél!" meg "Ne merülj a víz alá!" Még a cápáktól is óvott, isten bizony. És mi lett belőle? Közel se bírok menni a vízhez! Higgye el! Olyan víziszonyom van; hogy ha csak strandot látok, már görcsöt kapok! Rita egyszer kikönyörögte, hogy

menjünk el Savin Rockba. Ez még Denny életében történt. Én úgy hánytam, mint a lakodalmass kutya. Szóval, láthatja, tapasztalatból beszélek; nem lehet a szélről is óvni a srácokat. Meg saját magát se sajnálhatja örökké az ember. Az élet megy tovább. Shirl megkapta Denny ágát és kész. A régi matracot azért kidobtuk, mert féltem, hogy bacilusok vannak benne. Eltelt egy év. Egyik este, amikor leteszem, hát nem elkezd nyafogni? "Mumus, papa, mumus, mumus!" - visít meg bög nekem...

Fölállt a szőr a hátamon, mit mondjak. Pont, mint Denny. Egyszerre eszembe jutott a résnyire nyílt szekrényajtó is. Be akartam vinni Shirlt a mi szobánkba arra az éjszakára.

- És bevitte?

- Nem. - Billings megint a kezére bámult. Rángatózott az arca. - Hogyan néztem volna Rita szemébe? Mondtam volna, hogy neki volt igaza? Erősnek kellett lennem. Ő úgyse valami nagy jellem... ha tudná, milyen könnyen bújt ágyba velem még mielőtt a feleségem lett volna...

- Miért, maga talán nem könnyen bújt ágyba vele? - kérdezte Harper.

Billings az ujjait tördelte, de hirtelen megmerevedett a pózban.

- Most mit okoskodik, mi?

- Ugyan, ugyan, kérem.

- Akkor hagyja végigmondanom! - reccsent rá Billings. - Azért jöttem, hogy végre könnyítsek a lelkemen, és beszélhessek. Hiába is várja, hogy kitergezzem a házasesetemet! Rita meg én teljesen normális házasesetet élünk, nem volt ott semmi rendkívüli. Ne is várjon valami disznóságot. Tudom; hogy vannak olyanok, akiket földob, ha ilyesmiről beszélhetnek, de én nem tartozom közéjük.

- Helyes - mondta Harper.

- Helyes - visszhangozta Billings pimaszul, de feszengve. Úgy tűnt, kizökkent a gondolatmenetből, pillantása a szorosra zárt szekrényajtóhoz kalandozott.

- Kinyissam? - kérdezte Harper

- Nem kell! - vágta rá Billings. - Mit képzelsz, kíváncsi vagyok a kalucsnijára? - nevetgélt idegesen.

- Őt is a mumus vitte el - folytatta. A halántékát dörzsölte, mintha fel akarná frissíteni az emlékeit. - Egy hónappal később. De valami még történt előtte. Egyik éjjel zajt hallottam a gyerekszobából. Aztán Shirl visítani kezdett. Azonnal fölrántottam az ajtót, a folyosón égett a villany... a gyerek ült a rácsos ágyban, sírt, és... valami mozgást láttam... a szekrénybe, ahová nem világított a lámpa... valami beslisszolt.

- Nyitva volt a szekrényajtó?

- Egy kicsit. Résnyire. - Billings megnyalta kiszáradt ajkát. - Shirl egyre azt bömbölte: "mumus", meg valamit, ami úgy hangzott, hogy "karom". Csak hát nem nagyon értettük, mert még selypített. Rita berohant, kérdezte, mi baja, én meg azt válaszoltam, biztos csak a faágak mozgó árnyékától ijedt meg.

- ...akarom? - kérdezte dr. Harper.

- Mi?

- Talán rosszul értették, és azt akarta mondani: "Nem akarom!"

- Lehet - mondta Billings -, lehet. De nem hiszem. Szerintem karom volt. - Pillantása ismét a szekrényajtóra tévedt. - Hosszú, horgas karmok. - Hangja suttogásba csuklott.

- Be is nézett a szekrénybe?

- I-igen. - Billings oly szorosan kulcsolta egymásba kezeit, hogy kézfejen kifehéredtek a csontok.

- És látott valamit? Látta a...

- Nem láttam semmit! - ordított fel Billings. Mintha kihúzták volna lelke fekete dugója, úgy ömlöttek belőle a szavak. - Én találtam rá, mikor meghalt, érti? Fekete volt, teljesen fekete az egész teste, feketébb a négernél! És egyenesen rám nézett az üveges tekintetével... fénylett a szeme, mint a kitömött állatoké, és azt mondta: "Elkapott, papa, hagyta, hogy elkapjon, megöltél, segítettél neki..." - Szavai lassan elhaltak. Egyetlen óriási könnycsepp gördült le az arcán.

Azt mondták, agyergörcs, és hogy néha gyerekeknél is előfordul. Valami téves jelzés az agyban... A hartfordi gyűjtőkórházban csinálták a boncolást, és azt mondták, az agyergörcs következtében a nyelvétől fulladt meg. Egyedül kellett hazamennem, mert Ritát nyugtatókkal tömték. Egyszerűen nem volt magánál. Egyedül kellett visszamennem abba a házba... nem igaz, hogy egy kölyök csak úgy agyergörcsöt kap, mert az agya bemondja az unalmast! Attól kapott agyergörcsöt, mert halálra rémült valamitől! És nekem vissza kellett mennem abba a házba, ahol az a valami volt!

- Égve hagytam a lámpát, és a díványon aludtam - suttopta.

- És történt valami?

- Azt átmondtam, hogy egy sötét szobában vagyok... és valami ...mozog a szekrénybér, de nem látom, hogy mi... Csak mocorgott, és... tocsogós hangot hallatott: Nem emlékszik a Túlvilági történetek című képregényre? Kölyökkoromban olvastam, és ezt juttatta eszembe a hang. Még a rajzolójára is emlékszem, Graham Inglesnek hívták, az aztán minden létező és nem létező rémséget le tudott rajzolni! Olyasmi volt a történet, hogy egy asszony megöli a férjét, nagy köveket köt a lábára, és beledobja a bányatóba. Csakhogy az ürge visszajön, félig elrohadva, zöldesfeketén, a halak megették a fél szemét, a haja tele hínárral... szóval visszajön, és megöli a nőt. Amikor éjjel fölébredtem, úgy éreztem, ez a lény hajol fölém... a keze éles karmokban végződik...

Dr. Harper az asztalába épített digitális órára pillantott. Lester Billings már majdnem félórája beszélt.

- Amikor a feleségét hazaengedték a kórházból, hogyan viselkedett magával?

- Hát szeretett! - mondta Billings büszkén. - Tette, amit mondtam, sose ellenkezett. Ez az asszony dolga, nem igaz? Ez a nagy egyenjogúság csak meghülyíti az embereket. Az a legfontosabb, hogy az ember tisztában legyen a helyével. A... hogy is mondják...

- Az életben betöltött szerepével?

- Ez az! - csettintett Billings. - Pontosan! Az asszonynak az a kötelességei hogy kitartsa a férje mellett. Persze elég vérszegény volt utána négy-öt hónapig, csak járt-kelt a házban, mint- egy árnyék, nem énekelt, nem nézett tévét, el se mosolyodott. De tudtam, majd túl lesz rajta: Ilyen kicsi gyerekhez még nem kötődik annyira az ember... egy idő után már elő kell szedni a fiókból a fényképüket, hogy pontosan emlékezzen...

- Még egy gyereket akart - tette hozzá sötéten. - Azt mondtam, örültség. Na, nem úgy gondoltam, hogy soha többé ne legyen gyerekünk, csak megmagyaráztam neki, hogy most túl kell esnünk ezen a dolgon, és egy darabig egymással törődnünk. Azelőtt úgysem volt erre módunk. Ha moziba akartunk menni, babysittert kellett keríteni, még egy meccset se nézhettünk meg a városban, ha csak Rita családja nem vigyázott a srácokra, mert az én anyám ránk se bagózott. Azt mondta, Rita egy kis lotyó, közönséges utcalány. Mindig így nevezte őket: utcalány. Hát nem röhej? Néha leültetett, és az ut... a prostituáltaktól szerzett betegségekről magyarázott: Hogy először csak egy kis seb van az ember far... péniszen, aztán

meg máris lerohad az egész. Még az esküvőnkre se jött el, képzelje el!

Billings a mellkasán dobolt az ujjával.

- A nőgyógyász meggyőzte Ritát, használja ezt a... spirált. Azt mondta, bombabiztos, és csak fel kell rakni a nő... szóval a nőbe, és kész, mert ha valami van ott, a pete nem bír megtermékenyülni. És nem is érezni, hogy ott van. - Gonoszul vigyorgott a mennyezetre. - Akkor meg honnan tudjam, hogy ott van? A következő évben persze megint terhes lett! Méghogy bombabiztos!

- Semelyik fogamzásgátló módszer nem tökéletes - mondta Harper. - A tabletta. is csak kilencvenkilenc százalékos biztonságot nyújt. A spirált elmozdíthatja helyéről egy átlagnál erősebb görcs, a menstruációs vér, kivételes esetekben még a székelés is.

- Ja. Vagy ki lehet venni.

- Természetesen.

- Szóval mit látok? Apró holmikát kötöget, énekel a zuhany alatt, és kilószámra eszi a savanyúságot. Meg az ölembe ül, és azt mondogatja, hogy biztos Isten akarata volt. Jó vicc!

- A Shirl halálát követő év végén született?

- Ahogy mondja. Kisfiú lett, Rita az Andrew nevet adta neki. Én hozzá se akartam nyúlni, legalábbis először. Rita rendezte így az egészet, csinálja is egyedül, ez volt a véleményem. Tudom, rémesen hangzik, de ne felejtse el, min mentem keresztül.

De aztán megszerettem ám, de még hogy! A kölykeim közül egyedül ő hasonlított rám: Denny az anyjára ütött, Shirl meg senkire, ha csak nem az én Ann nagymamára. De Andy aztán kiköpött az apja volt!

Amikor hazajöttem a melóból, mindig eljátszottam vele a járójában. Megmarkolta az ujjamat, mosolygott meg gügyörészett. Kilenczetes korában már rávigyorgott az öregére! Na, mit szól?

Úgy levett a lábamról, hogy még valami gumiállatot is vettem neki, és odaakasztottam a kiságyára! Én! Pedig az a véleményem, hogy a kölykök nem értékelik ám az ajándékot, amíg meg nem tudják köszönni! És tessék ész nélkül veszem neki a marhaságokat. Rájöttem, hogy mind közül ezt szeretem a legjobban. Akkor már a Cluett and Sonsnál dolgoztam, jó kis állás volt, fűrófejeket árultam. Elég rendesen kerestem, és mikor Ady egyéves lett, elköltöztünk Waterburybe. A régi ház tele volt rossz emlékekkel.

- És szekrényekkel...

- Nagyon boldogan telt az az év. A fél kezem odaadnám, ha még egyszer úgy élhetnék! Persze tartott még a vietnami háború, meg pucéran futkostak a hippik, és a niggerek is sokat jártatták a szájukat, de mi nem törődtünk vele. Egy csendes utcában laktunk, rendes szomszédokkal. Boldogok voltunk - foglalta össze egyszerűen. - Egyszer megkérdeztem Ritát, nem aggódik-e. Tudja, a balszerencse háromszor látogatja meg az embert... ez járt a fejemben. De azt felelte, ugyan, Andy burokban született, és Isten külön gondot visel rá.

Billings ismét a mennyezetet bámulta sötét tekintettel.

- A tavalyi év már nem volt olyan jó. Valami megváltozott körülöttünk. Rászoktam arra, hogy a csizmámat a folyosón tároljam, mert nem szívesen nyitogattam a szekrényt. És ha ott bent van?, ez járt mindig a fejemben. Elképzeltem, hogy ott lapul ugrásra készen, csak az ajtónyitásra vár. Mintha megint tocsogós zajokat hallottam volna, mintha valami zöldesfekete, nyálkás ízé mocorogna odabent.

Rita kérdezte, nem dolgozom-e túl sokat, én meg ráripakodtam, mint azelőtt. Összeszorult a gyomrom, ha munkába menet egyedül kellett hagynom őket a házban, de valójában boldog voltam, ha kitehettem

onnan a lábam, isten bizony, megkönnyebbültem. Amikor elköltöztünk, azt hittem, hogy az az izé szem elől tévesztett minket. De csak egy darabig. Vadászott ránk, szimatolt utánunk az utcán, a csatornában csúszott-másutt, egy évébe telt, de a nyomunkra akadt. És most újból itt van. Szemet vetett Andyre meg rám. Ha hosszú ideig gondol valamire az ember, és hisz benne, az valóra válik. Talán a szörnyek is valódiak voltak, akikkel gyerekkorunkban ijesztgettek minket, Frankenstein, a Farkasember meg a Múmia! Talán tényleg ezek ölték meg a sóderbányákba esett, tavakba fulladt vagy egyszerűen eltűnt srácokat... Talán...

- Ne visszakozzon, Mr. Billings, mondja csak!

Billings hosszan hallgatott, a digitális óra két teljes perc elmúlását jelezte. Ekkor hirtelen kibökte:

- Andy februárban halt meg. Rita nem volt odahaza. Telefonált az apja, hogy az anyja január másodikán autóbalesetet szenvedett, amiről azt hitték, halálos, úgyhogy Rita hazautazott még aznap.

Az anyja nem halt meg, de hosszú ideig élet-halál között lebegett, vagy két hónapon keresztül. Napközben egy nagyon rendes asszony vigyázott Andyre, esténként meg otthon ültünk. A szekrényajtók akkor már folyton kinyíltak.

Billings megnyalta a szája szélét.

- A gyerek velem egy szobában aludt. Fura, mi? Amikor már kétéves volt, Rita megkérdezte, nem akarom-e másik szobába költöztetni. Spock vagy valami más sarlatán szerint nem tesz jót a gyereknek, ha együtt alszik a szüleivel. Állítólag megrázkódtatást okoz neki a szex látványa, vagy ilyesmi. De amikor ébren volt, sose csináltunk semmit. És nem akartam másik szobába rakni, Denny meg Shirl után félttem...

- De aztán mégis átrakta, nem?

- De - mondta Billings. - Át. - Arcán halvány, kínlódó mosoly jelent meg.

Billings birkózott az ismét rájuk telepedő csenddel.

- Muszáj volt! - nyögte ki végül. - Muszáj! Míg Rita el nem ment hazulról, nem történt semmi, de utána az az izé fölbátorodott. Elkezdett... - fogcsikorgató dühvel bámult dr. Harperra. - Úgyse fogja elhinni! Tudom, mire gondol! Azt gondolja, itt van még egy dilis, majd írhat róla cikket! Úgyis tudom! Csak éppen maga nem volt ott, maga nyomorult, beképzelt lélekűvér!

Egyik éjjel a ház összes ablaka kivágódott. Aztán máskor meg fölkeltem- reggel, és kosz- meg sárnyomokat találtam a bejárati ajtó, a folyosó és a ruhásszekrény között. Kiment? Bejött? Nem tudom! Istenemre, nem tudom! A lemezek mind összekarcolva, és valami undorító nyálka borította őket... a tükrök összetörve... és a hangok... azok a hangok...

Beletűrt a hajába.

- Minden éjjel háromkor fölébredtem. Csak bámultam a sötétbe, és azt mondogattam magamnak, nyugi, csak az óra, de közben hallottam a motoszkálást. Még csak nem is lopva motoszkált, mert azt akarta, hogy halljam! A nyálkás, cuppogós hang mintha a mosogató lefolyójából jött volna... meg a kopogás... a karmok kopogása, kaparászása a lépcsőkorláton. Behunytam a szemem, mert hallani is rossz volt, de látni...

És az örökös rettegés... a zajok abbamaradtak egy kicsit, aztán közvetlen közléről valami beleröhögött az arcomba, a lehelete akár a rohadt káposzta, a keze a torkomon.

Billings sápadtan remegett.

- Szóval átvittem a gyereket a másik szobába, mert tudtam, ő a gyengébb, csak érte mehet először. Így is

lett. Éjszaka Andy visitani kezdett. Nagy sokára összeszedtem magam, és bementem hozzá, állt az ágyában, és ordított: "Mumus, papa, mumus... papához akajok menni, papához..." - Billings hangja elvékonyodott, mint egy gyereké. Szeme óriásira tágult, szinte az egész arcát betöltötte, teste pedig összezsugorodott.

- Képtelen voltam fölvenni - folytatta reszketeg fejhangon -, egyszerűen képtelen voltam. Egy óra múlva a sikoltását hallottam, szörnyű, gurgulázó sikolyt, úgy rohantam át, mintha azén életemről volna szó, még a villanyt se gyújtottam fel, csak rohantam, de akkor már megfogta, édes jó Istenem, csak úgy rázta, ráncigálta, mint egy kutya egy rongydarabot, és ...valami roggyant vállú, madárijesztő fejű lényt láttam az ágyánál... olyan szagot árasztott, mint a döglött patkány...

...és hallottam... - Elhalt a hangja, majd visszatért. - ...Andy nyakcsigolyáinak roppanását. - Hangja most üresen, hidegen kongott. - ...mint amikor az ember korcsolyázás közben egy gallyra fut.

- És azután mi történt?

- Elrohantam - válaszolta Billings továbbra is tompán, üresen. - Egy egész éjjel nyitva tartó gyorsbüfébe menekültem. Fölhajtottam vagy hat csésze kávé. Aztán hazamentem. Már hajnalodott. Mielőtt fölrtem volna az emeletre, hívtam a rendőrséget. Andy a padlón feküdt. Rám bámult, szemrehányón. Egyik fülén apró vércsepp száradt. Egyetlen csepp. A szekrényajtó nyitva volt... éppen csak résnyire.

Elhallatott. Harper a digitális órára nézett. Ötven perc múlt el.

- Beszéljen meg időpontot a nővérrel - mondta. - Többet. Keddenként és csütörtökönként megfelel?

- Én csak azért jöttem, hogy ezt elmondjam - mondta Billings. - Hogy megszabaduljak tőle. Hazudtam a rendőrségnek is, érte? Azt mondtam nekik, hogy a gyerek biztos ki akart mászni a kiságyból... és bevették. Naná, hogy bevették. Pontosan úgy festett a dolog. De Rita tudta... Rita... már... tudta...

Jobb karjával eltakarta a szemét. Zokogni kezdett.

- Mr. Billings, azt hiszem, nagyon sok mindent kell megbeszelnünk - mondta dr. Harper némi szünet után. - Úgy vélem, megszabadulhat a magában hordott büntudattól, legalábbis részben, de ehhez elsősorban akaraterőre van szüksége.

- Talán azt hiszi, nem akarok megszabadulni tőle?! - kiáltotta Billings. Kivörösödött szeme elkínzottan pislogott.

- Még nem - felelte Harper halkán. - Akkor kedd és csütörtök megfelel?

Hosszas hallgatás után Billings megszólalt.

- Meg, meg. Nyavalyás kuruzsló - motyogta.

- Iratkozzon fel a nővérnél, Mr. Billings. Minden jól!

Billings tompán felnevetett, és gyorsan kiment a szobából. Hátra se nézett.

A nővér asztala üres volt. Az üzenetömbön ez állt: Rögtön jövök.

Billings visszafordult, és benyitott a rendelőbe.

- Doktor úr, az asszisztense...

A rendelő is üres volt.

De a szekrényajtó nyitva állt. Éppen csak résnyire.

- Milyen kedves - szólt egy hang a szekrényből -, igazán milyen kedves. - Mintha iszapos, rohadt hínár alól hallatszott volna minden szó.

A szekrényajtó kitérült. Billings lába földbe gyökerezett. Valami langyos-meleget érzett az ágyékánál; összevizezte magát.

- Milyen kedves - szólt a mumus, ahogy előkúszott a szekrényből.

Oszladozó, görbe karmai között még ott tartotta dr. Harper álarcát.

viSSza